

Podcast της εφημερίδας Καθημερινή με τίτλο «Γράμμα σε έναν φοβισμένο 16άρη»

του Σταύρου Θεοδωράκη

12/06/2021

Κύριε Σταύρο, είδα την εκπομπή με τον Ανδρόνικο. Θέλω να σου πω ότι πολλά παιδιά έχουν τα ίδια προβλήματα. Εγώ δεν είμαι σαν τον Ανδρόνικο, έχω κοπέλα αλλά τον καταλαβαίνω εντελώς. Και εμένα με έχουν κυνηγήσει. Γιατί και στον νομό μου έχουμε συμμορίες. Μία μάλιστα με κορίτσια, αλλά άμα δεν τις πειράξεις δεν σου κάνουν τίποτα, και πολλές με αγόρια που σε πλακώνουν άμα δεν θέλεις να τους δώσεις κάτι. Αλλά φέτος η καραντίνα ήταν κάτι πολύ καλό. Εγώ έκατσα σπίτι και δεν είχα μπερδέματα. Αυτό θα ήθελα να πείτε κι εσείς. Μήπως και του χρόνου τα παιδιά που δεν θέλουν να πηγαίνουν σχολείο να μπορούν να κάνουν μαθήματα από το σπίτι. Εξετάσεις να δίνουμε κανονικά αλλά να μην πρέπει να πηγαίνουμε κάθε μέρα. Θα ήθελα να σας ρωτήσω ακόμη, γιατί δεν κάνατε μια εκπομπή για τον Γιακουμάκη, που ήταν και πατριώτης σας. Αυτές τις μέρες γίνεται ξανά η δίκη. Υπήρξε κάποιος λόγος;»

Μήνυμα στο Instagram. Με πολλά θαυμαστικά, λίγα κόμματα, πολλές τριπλές και τετραπλές τελείες, λίγα διαστήματα.

Ο φίλος μου –ας τον πούμε μόνο έτσι– ζει στη Θεσσαλία. Και αναφέρεται στον Ανδρόνικο που μίλησε πριν από 10 χρόνια στους «Πρωταγωνιστές» για τους τραμπουκισμούς στα σχολικά προαύλια. «Η τρομοκρατία της αθωότητας». Μια σκιά που συνεχώς μεγαλώνει. Πριν από λίγες μέρες είχαμε την επίθεση ανηλίκων σε άλλους ανηλίκους στον σταθμό του ΗΣΑΠ στο Νέο Ηράκλειο. Και μόλις δύο μέρες πριν, στην Καισαριανή, 15 έφηβοι με μάσκες και ρόπαλα χτύπησαν τέσσερις άλλους ανηλίκους.

Άκου, λοιπόν, φιλαράκι. Να τα πάρουμε ένα –ένα. Όλοι νιώσαμε ασφαλείς στα σπίτια μας αυτή την περίοδο. Σε σύγκριση με το «έξω» λέω. «Μέσα» είχε υπολογιστή και καναπέ. «Έξω» είχε κορωνοϊό και απαγορεύσεις. Θυμώσαμε, βαρεθήκαμε, ξεγενρώσαμε αλλά μείναμε ασφαλείς. Δώσαμε ελευθερία και πήραμε ασφάλεια. Αλλά αυτό τελείωσε. Πρέπει να ξανακερδίσουμε την ελευθερία μας. Όταν ήμουν μικρός, πιο μικρός από εσένα, όλα τα σπίτια, τουλάχιστον στη δική μου γειτονιά, είχαν και ένα κλουβί με πουλιά. Καναρίνια, αηδόνια, καρδερίνες, μέχρι και κοτσύφια. Μια μέρα που ήταν άνοιξη, την είδα αλλιώς. Και άνοιξα την πόρτα του κλουβιού για να ξεχυθεί η καρδερίνα στους ουρανούς. Αυτή όμως καθόταν εκεί και με κοιτούσε. Θα σκεφτόταν μάλλον «ασφάλεια ή ελευθερία;» Είναι και αυτό το σύνδρομο της Στοκχόλμης. Μπορεί να αγαπήσεις, λένε, μέχρι και τον απαγωγέα σου. Μην αγαπήσουμε λοιπόν τον εγκλεισμό μας. Βγαίνουμε έξω. Ένα το κρατούμενο.

Πάμε τώρα στις συμμορίες των συνομηλίκων σου. Θα σου έλεγα μία λέξη μόνο – μάλλον δύο– αλλά φοβάμαι ότι θα με κόψει η λογοκρισία. Πάντα, φίλε μου, θα υπάρχουν κάποιοι που θα το «παίζουν» πιο δυνατοί και πιο έξυπνοι από εσένα. Η λύση δεν είναι η επίθεση, δεν είναι όμως και η υποχώρηση. Αν καταλάβουν ότι το βάζεις στα πόδια, ότι τους

φοβάσαι, θα σε κυνηγήσουν. Δεν λέω να μην αλλάξεις δρόμο, θα αλλάξεις, δεν χάθηκε ο κόσμος, αλλά μέχρι εκεί. Τα άλλα, όμως, «δεν βγαίνω στο διάλειμμα για να μην έχω μπλεξίματα», που λένε πολλοί συμμαθητές σου, δεν παίζουν.

Αν όμως οι πιέσεις μεγαλώσουν, βάλε στο κόλπο τους γονείς σου και τους καθηγητές σου. Και μετά υπάρχει πάντα και η αστυνομία.

Ας ξεκινήσουμε με τους γονείς. Πρέπει να τους ταρακουνήσεις. Αν τώρα δεν μπορούν ή δεν θέλουν να ξεκουνηθούν, πρέπει να κάνεις μπαϊπάς. Να βρεις κάποιον άλλο στην οικογένεια που μπορεί να σε καταλάβει. Κάποιον μεγαλύτερο ξάδελφο ή κάποιον μικρότερο θείο. Να πηγαίνεις μαζί του που και που μια βόλτα στα στέκια, να δούνε ότι δεν είσαι μόνος. Συνήθως αυτοί που τραμπουκίζουν είναι δειλοί. Γι' αυτό ενώνονται σε συμμορίες.

Κι αν έχουν σχέση με το σχολείο σου, μίλησε με τους καθηγητές σου. Όχι σε έναν αλλά σε δύο, τρεις μαζί, για να καταλάβουν ότι δεν είναι μυστικό και δεν μπορούν να το θάψουν. Άκου τι συνέβη αυτές τις μέρες σε ένα σχολείο στο Τέξας. Μια μητέρα ντύθηκε με τα ρούχα της κόρης της και πήγε στο σχολείο της. Στον διάδρομο χαιρέτησε τον διευθυντή, τους καθηγητές και πήγε και κάθισε στο θρανίο της κόρης της. Και πρόσεξε: οι καθηγητές ούτε που το κατάλαβαν. Το μόνο που της ζήτησε επίμονα ένας καθηγητής ήταν να μην έχει το κινητό της πάνω στο θρανίο. Μόνο αυτό τον παραξένεψε. «Μου είπε και μου ξαναείπε «βάλε το τηλέφωνο στην άκρη». Δεν είχα όνομα, ήμουν η «βάλε το τηλέφωνο στην άκρη», δήλωσε μετά η μητέρα. Οι Αμερικανοί βέβαια είδαν το δάκτυλο και δεν είδαν το δάσος. Και ο σερίφης της επαρχίας Ελ Πάσο –εκεί συνέβη– συνέλαβε τη μητέρα για «εγκληματική παράβαση και παραβίαση κυβερνητικών αρχείων».

Την έχεις δει την ταινία «Μονομαχία στο Ελ Πάσο» του Σέρτζιο Λεόνε με τον Κλιντ Ιστγουντ; Πιστολίδι, ενέδρες αλλά και μυαλό. Και στο τέλος κερδίζει ο καλός. Γι' αυτό μου αρέσουν τα παλιά γουέστερν. Πάντα κέρδιζαν οι καλοί. Ναι, η περίπτωση Γιακουμάκη δεν είναι τέτοια. Τον «έφαγαν» κάποιοι ψευτοπαλικαράδες και η αδιαφορία των υπολοίπων. Το 2015 όμως που συνέβη, είχα πάψει να κάνω εκπομπές. Άκουσα όμως –και αυτές τις μέρες άκουσα ξανά– τον πατέρα του Γιακουμάκη να λέει τα σωστά: «Το κεφάλι μου είναι σκυφτό από πόνο, όχι από ντροπή». Δεν ντρεπόμαστε για τη συμπεριφορά των άλλων. Πόσο σοφά μιλάει αυτός ο άνθρωπος μέσα στον πόνο του. «Κάποιοι έβγαλαν πανεπιστήμιο για να παραποιούν τις λέξεις. Εγώ ξέρω ότι οι λέξεις έχουν μία έννοια», είπε για όλους αυτούς που προσπαθούν, ακόμη και σήμερα, να μπουρδουκλώσουν την υπόθεση.

Διακρίνω όμως ένα νήμα που συνδέει όλα όσα μου γράφεις. Κι αυτό το νήμα είναι ο φόβος. Μου λες «και εμένα μου την έχουν πέσει οι συμμορίες», «γιατί λοιπόν να μη μένουμε σπίτια μας», «δες τι έπαθε ο Γιακουμάκης». Αυτά μου λες, φίλε μου. Αποκάλυψε λοιπόν τον φόβο σου. Φώναξέ τον. Σπάσε τη συνωμοσία της σιωπής. Και κάνε τους άλλους να ντρέπονται και να φοβούνται, όχι εσύ.